

Parallelle advarsler – nummer to

Åpenbaringen av det profetiske billedvev: Tyding av budskapene i Åpenbaringen 14 i millerittisk historie og i dag

Jeff Pippenger

2023-08-08

Da lignelsen om de ti jomfruene ble oppfylt i millerittisk historie, fant det sted under den annen engels budskap. Den annen engels budskap representerer to atskilte budskap, både med hensyn til den tidsperiode de omfatter og med hensyn til den tiltenkte målgruppen for budskapet. Den annen engels budskap var rettet til de protestantiske kirkene som nettopp hadde vendt tilbake til Roma og blitt Babylons døtre. Midnattsropet var rettet til de sovende millerittene. Det første budskapet var rettet utenfor millerittenes rekke, det andre var rettet innenfor. Dette vil bli oppfylt til punkt og prikke i vår tid.

Den forskjellen som må bemerkes i gjentakelsen i vår tid, er at ved adventismens begynnelse gikk den andre engels budskap først utenfor millerittene, og deretter gikk den andre delen av budskapet inn blant millerittene. Ved slutten av adventismen, når lignelsen igjen blir gjentatt, blir også den andre engels budskap gjentatt. Det får vi direkte vite mer enn en håndfull ganger. Men budskapets todelte natur er omvendt ved enden. Det første budskapet går til adventismen, og det andre til dem utenfor adventismen. Vi får vite at verket og budskapet som fremstilles ved engelen i Åpenbaringen atten, er en gjentakelse av den andre engels budskap.

«Profeten sier: ‘Og jeg så en annen engel komme ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med mektig røst og sa: Babylon, den store, er falt, er falt, og er blitt et tilholdssted for onde ånder’ (Åpenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskapet som ble gitt av den annen engel. Babylon er falt, ‘fordi hun gav alle folk å drikke av hennes horeis vredes vin’ (Åpenbaringen 14:8). Hva er den vin?—Hennes falske læresetninger. Hun har gitt verden en falsk sabbat i stedet for sabbaten i det fjerde bud, og har gjentatt den løgneren som Satan først fortalte Eva i Eden—sjelens naturlige udødelighet. Mange beslektede villfarelser har hun spredt vidt og bredt, idet hun ‘lærer menneskebud som lærdommer’ (Matteus 15:9).»

«Da Jesus begynte sin offentlige tjeneste, rensket Han tempelet for dets helligbrøde vanhelligelse. Blant de siste handlingene i Hans tjeneste var den andre renselsen av tempelet. Slik blir det i det siste verk for å advare verden rettet to særskilte kall til menighetene. Den annen engels budskap lyder: «Babylon er falt, er falt, den store stad, fordi hun har gitt alle folkeslag å drikke av sin horeis vredes vin» (Åpenbaringen 14:8). Og i det høye rop i den tredje engels budskap høres en røst fra himmelen som sier: «Kom ut fra henne, mitt folk, for at I ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at I ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu» (Åpenbaringen 18:4, 5).» Selected Messages, bok 2, 118.

Budskapet fra den andre engelen ved adventismens begynnelse er det samme budskapet som er fremstilt ved engelen i Åpenbaringen atten, og i den advarselen er det to røster som forkynner et budskap. Den første røsten forkynnes når jorden blir opplyst av hans herlighet, og i vers fire hørte Johannes en annen røst si: «Kom ut av henne.»

I millerittisk historie kom kallet om å gå ut fra Babylon først, og budskapet til millerittene kom deretter. I Åpenbaringen atten er det den andre røsten, eller det andre budskapet, som henvender seg til dem som er utenfor adventismen. Sammen med erklæringen om at det er «to adskilte kall rettet til menighetene», finner vi også at de to gangene Kristus rensset templet (ved begynnelsen og avslutningen av sin tjeneste) også er en illustrasjon av adventismens begynnelse og avslutning.

Adventismens begynnelse illustrerte en renselse av arbeiderne som bidro til å bygge det fundamentet William Miller ble brukt til å legge. Fundamentet ble fullført ved avslutningen av den andre engels budskap, for med den tredje engels komme den 22. oktober 1844 ble de sannheter som utgjør Adventismens grunnvoll gjort tilgjengelige å forstå for dem som er villige til å høre.

Arbeidet med å bygge grunnvollen ble fullført ved høydepunktet i den andre engels historie, da «to særskilte kall ble gitt til menighetene». Det første kallet var utenfor millerittene, det andre var for millerittene. Men en annen begynnelse som samsvarer med adventismens begynnelse, er Kristi tjeneste da Han rensset sitt tempel første gang. Den profetiske illustrasjonen av at templet blir rensset, markerer en renselse ved begynnelsen og slutten av Hans tjeneste, noe som igjen er et forbilde på en renselse av adventismen ved dens begynnelse og avslutning. Kristi to tempelrenselsener samsvarer med adventismens begynnelse og avslutning, men Hans budskap var bare for Hans paktsfolk, som var i ferd med for alltid å skille seg fra Gud.

Begynnelsen av adventismen frembar et budskap som forkynnte dommens begynnelse, og slutten på adventismen forkynner dommens avslutning. Jesus rensset tempelet første gang og irettesatte jødene fordi de hadde gjort Hans hus til en røverhule, men den andre renselsen av tempelet var «blant de siste handlingene i Hans tjeneste». Ved slutten av Sin tjeneste sa Han ikke lenger til jødene at de hadde gjort Hans Fars hus til en røverhule; da sa Han dem at deres hus «ble forlatt dem øde».

I mellomtiden søkte tilbedere fra alle nasjoner til templet som var viet til tilbedelsen av Gud. Glitrende av gull og kostbare steiner var det et syn av skjønnhet og storhet. Men Jehova var ikke lenger å finne i dette herlige palasset. Israel som nasjon hadde skilt seg fra Gud. Da Kristus, nær avslutningen av sin jordiske tjeneste, for siste gang så inn i templets indre, sa Han: «Se, deres hus blir overlatt til dere øde.» Matteus 23:38. Inntil da hadde Han kalt templet sin Fars hus; men da Guds Sønn gikk ut fra disse murene, ble Guds nærvær for alltid trukket tilbake fra templet som var bygd til Hans ære.» Apostlenes gjerninger, 145.

Tempelet som Han rensset i begynnelsen, var et annet tempel enn det Han rensset ved slutten. Det første tempelet var Hans Fars hus, men det andre tempelet var jødenes hus. Herren inngikk en pakt med adventismen i begynnelsen, og adventistene ble prester i Hans tempel. Ved slutten av adventismen skal de ikke lenger være prester, og deres hus skal bli lagt øde.

Den andre engelen representerer to budskap. Dette er én grunn til at budskapet fremstilles som at Babylon faller to ganger. Dette er ikke den primære grunnen til den dobbelt gjentatte kunngjøringen om Babylons fall, men det er én grunn. Hvordan er det to budskap?

Den andre engelen kom som et svar på forkastelsen av den første engelens budskap. Da den mislykkede forutsigelsen, som utpekte 1843 som avslutningen på 2300-årsprofetien, ble brukt av de protestantiske kirkene til å forkaste Millers budskap, var Millers budskap den første engelens budskap. Ved dets forkastelse ble de protestantiske kirkene, som hadde vært Guds kirke i ørkenen i over 1260 år, forkastet og ble en Babylons datter. På det tidspunktet kom den andre engelen med sitt budskap.

Det er noen svært viktige punkter knyttet til de ulike elementene i denne historien som vi betrakter. Det er minst ett punkt som må utvikles langsomt, for det bidrar i høy grad til forståelsen av budskapet i Jesu Kristi åpenbaring som nå blir avdekket. Av denne grunn inkluderer jeg et svært viktig avsnitt om denne historien. Det er to kapitler jeg viser til, men det finnes også et tredje viktig kapittel mellom disse to kapitlene. Jeg tar det ikke med på dette tidspunkt, for å begrense omfanget av vår betraktning.

Legg merke til hvilken engel det blir talt til etter hvert som du leser, se etter den progressive prøvingsprosessen, merk deg i det første avsnittet at de profetiske kjennetegnene ved engelen i Åpenbaringen atten også er kjennetegnene ved den første engelen. Legg merke til at å korsfeste ett av budskapene er å korsfeste Kristus, og legg merke til at de tre englene alle fremstilles som én enkelt engel, men at Midnattsropets budskap er en mengde engler.

«Jeg fikk se den interesse som hele himmelen hadde tatt i det verk som hadde foregått på jorden. Jesus gav en sterk og mektig engel i oppdrag å fare ned og advare jordens innbyggere om å gjøre seg rede for hans annet komme. Jeg så den mektige engelen forlate Jesu nærvær i himmelen. Foran ham gikk et usedvanlig klart og herlig lys. Det ble sagt meg at hans oppdrag var å opplyse jorden med sin herlighet og advare menneskene om Guds kommende vrede. Mengder tok imot lyset. Noen syntes å være meget alvorlige, mens andre var glade og henrykte. Lyset ble utøst over alle, men noen kom bare inn under lysets innflytelse og tok det ikke oppriktig imot. Men alle som tok imot det, vendte sine ansikter opp mot himmelen og priste Gud. Mange ble fylt av stor vrede. Tjenere og folk sluttet seg sammen med de usle og satte seg hardnakket imot lyset som ble utøst av den mektige engelen. Men alle som tok imot det, trakk seg bort fra verden og var nært forenet med hverandre.

«Satan og hans engler var ivrig opptatt med å søke å trekke sinnene til alle de kunne, bort fra lyset. Gruppen som forkastet det, ble etterlatt i mørke. Jeg så engelen våke med den dypeste interesse over Guds bekjennende folk for å nedtegne den karakter de utviklet, idet budskapet av himmelsk opprinnelse ble lagt frem for dem. Og da svært mange som bekjente kjærlighet til Jesus, vendte seg bort fra det himmelske budskap med hån, spott og hat, gjorde en engel med en skriftrull i hånden den skammelige nedtegnelse. Hele himmelen var fylt med harme, fordi Jesus ble ringeaktet av sine bekjennende etterfølgere.»

«Jeg så skuffelsen hos de tillitsfulle. De så ikke sin Herre på den ventede tid. Det var Guds hensikt å skjule fremtiden og føre sitt folk fram til et beslutningens punkt. Uten dette tidspunktet ville det verk som var tilsiktet av Gud, ikke ha blitt fullført. Satan ledet svært manges tanker langt framover inn i fremtiden. Et tidsrom forkynt for Kristi åpenbarelse måtte bringe sinnet til alvorlig å søke en nåværende beredelse. Da tiden gikk forbi, forente de som ikke fullt ut hadde tatt imot engelens lys, seg med dem som hadde foraktet det himmelske budskap, og de vendte seg mot de skuffede med hån. Jeg så englene i himmelen rådslå med Jesus. De hadde lagt merke til tilstanden hos Kristi bekjennende etterfølgere. Den fastsatte tids utløp hadde prøvet og satt dem på prøve, og svært mange ble veid på vekten og funnet for lette. Alle bekjente de høylytt å være kristne, men sviktet i å følge Kristus i nesten ethvert henseende. Satan frydet seg over tilstanden hos Kristi bekjennende etterfølgere. Han hadde dem i sin snare. Han hadde ledet flertallet til å forlate den rette sti, og de forsøkte å klatre opp til himmelen en annen vei. Engler så de rene, de uplettede og hellige, fullstendig sammenblandet med syndere i Sion og med den verdenselskende hykler. De hadde våket over Jesu sanne elskere; men de fordervede øvde innflytelse på de hellige.»

«De hvis hjerter brant av en lengsel, et inderlig begjær etter å se Jesus, fikk forbud av sine bekjennende brødre mot å tale om hans komme. Englene betraktet hele denne hendelsen og hadde medynk med levningen, som elsket Jesu tilsynekomst. En annen mektig engel fikk befaling om å stige ned til jorden. Jesus la et skrift i hans hånd, og da han kom til jorden, ropte han: Babylon er falt! er falt! Deretter så jeg de skuffede igjen bli frimodige og løfte sine øyne mot himmelen, idet de så med tro og håp frem til sin Herres tilsynekomst. Men mange syntes å bli værende i en sløv tilstand, som om de sov; likevel kunne jeg se spor av dyp sorg i deres ansikter. De skuffede så ut fra Bibelen at de befant seg i ventetiden, og at de tålmodig måtte vente på synets oppfyllelse. Det samme bevis som hadde ledet dem til å vente sin Herre i 1843, fikk dem til å vente ham i 1844. Jeg så at flertallet ikke hadde den kraft som hadde kjennetegnet deres tro i 1843. Deres skuffelse hadde dempet deres tro. Men da de skuffede forente seg i den annen engels rop, så den himmelske hærske med den dypeste interesse på og la merke til virkningen av budskapet. De så dem som bar navnet kristne, vende seg med hån og forakt mot dem som hadde blitt skuffet. Idet ordene falt fra spotterens lepper: Dere er ennå ikke fart opp! skrev en engel dem ned. Engelen sa: De spotter Gud.»

«Jeg ble henvist tilbake til Elias' borttagelse. Hans kappe falt på Elisja, og ugudelige barn (eller unge mennesker) fulgte etter ham, spottet og ropte: Far opp, du skallede! Far opp, du skallede! De spottet Gud og møtte sin straff der. De hadde lært det av sine foreldre. Og de som har hånt og spottet tanken om de helliges oppfarelse, skal bli hjemsøkt av Guds plager og skal innse at det ikke er noen liten ting å drive gjøn med ham.»

«Jesus ga andre engler i oppdrag å fly hurtig for å vekke til live igjen og styrke sitt folks synkende tro, og berede dem til å forstå den annen engels budskap og den viktige bevegelse som snart skulle finne sted i himmelen. Jeg så disse englene motta stor kraft og lys fra Jesus og fly hurtig til jorden for å fullføre sitt oppdrag med å bistå den annen engel i hans gjerning. Et stort lys skinte over Guds folk idet englene ropte: Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham. Så så jeg at de skuffede reiste seg og i samklang med den annen engel forkynte: Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham. Lyset fra englene trengte gjennom mørket

overalt. Satan og hans engler søkte å hindre at dette lyset spredte seg og fikk den tilsiktede virkning. De stred med Guds engler og sa til dem at Gud hadde bedratt folket, og at de med alt sitt lys og all sin kraft ikke kunne få folket til å tro at Jesus kom. Guds engler fortsatte sitt arbeid, skjønt Satan søkte å stenge veien og dra folkets sinn bort fra lyset. De som tok imot det, så meget lykkelige ut. De festet sine øyne oppad mot himmelen og lengtet etter Jesu åpenbarelse. Noen var i stor angst, gråt og ba. Deres øyne syntes å være festet på dem selv, og de våget ikke å se oppover.»

Et dyrebart lys fra himmelen skilte mørket fra dem, og deres øyne, som i fortvilelse hadde vært festet på dem selv, ble vendt oppover, mens takknemlighet og hellig glede kom til uttrykk i hvert ansiktsstrekk. Jesus og hele den englelige hærske sa med bifall på de trofaste, ventende.

«De som forkastet og motsatte seg lyset i den første engels budskap, mistet lyset i det andre og kunne ikke ha gagn av den kraft og herlighet som ledsaget budskapet: Se, brudgommen kommer. Jesus vendte seg fra dem med et vredt blikk. De hadde ringeaktet og forkastet ham. De som tok imot budskapet, var innhyllt i en sky av herlighet. De ventet og våket og bad for å kjenne Guds vilje. De fryktet sterkt å krenke ham. Jeg så Satan og hans engler søke å stenge dette guddommelige lyset ute fra Guds folk; men så lenge de ventende verdsatte lyset og holdt sine øyne løftet fra jorden til Jesus, hadde Satan ingen makt til å berøve dem dette dyrebare lys. Budskapet som var gitt fra himmelen, vakte Satans og hans englers vrede, og de som bekjente å elske Jesus, men foraktet hans komme, hånte og spottet de trofaste og tillitsfulle. Men en engel merket hver fornærmelse, hver ringeakt, hver mishandling de mottok fra sine bekjennende brødre. Svært mange hevet sine røster for å rope: Se, brudgommen kommer, og forlot sine brødre som ikke elsket Jesu tilsynekomst, og som ikke ville la dem dvele ved hans annet komme. Jeg så Jesus vende sitt ansikt bort fra dem som forkastet og foraktet hans komme, og deretter bød han engler å føre sitt folk ut fra de urenes midte, for at de ikke skulle bli besmittet. De som lød budskapene, trådte frem frie og forente. Et hellig og strålende lys skinte over dem. De gav avkall på verden, rev sine hengivenheter løs fra den og ofret sine jordiske interesser. De oppgav sin jordiske skatt, og deres spente blikk var rettet mot himmelen, i forventning om å se sin elskede Befrier. En hellig, innviet glede strålte fra deres åsyn og vitnet om den fred og glede som hersket innenfor. Jesus bød sine engler gå og styrke dem, for deres prøvelses time nærmet seg. Jeg så at disse ventende ennå ikke var prøvd slik de måtte bli. De var ennå ikke fri fra villfarelser. Og jeg så Guds miskunn og godhet i at han sendte en advarsel til jordens folk og gjentatte budskap for å føre dem frem til et tidspunkt, for å lede dem til en flittig ransakelse av seg selv, så de kunne avlegge de villfarelser som er blitt overlevert fra hedninger og papister. Gjennom disse budskapene har Gud ført sitt folk ut, hvor han kan virke for dem med større kraft, og hvor de kan holde alle hans bud....»

«Da Jesu tjeneste i det hellige var avsluttet, og han gikk inn i Det aller helligste og stilte seg foran arken som inneholdt Guds lov, sendte han en annen mektig engel til jorden med det tredje budskap. Han la en skriftrull i engelens hånd, og idet han steg ned til jorden i majestet og kraft, forkynnte han en fryktinngytende advarsel, den mest forferdelige trussel som noen gang er blitt båret fram for mennesker. Dette budskap var gitt for å sette Guds barn på vakt og vise dem den prøvelsens og angstens time som lå foran dem. Engelen sa: De vil bli ført inn i nær kamp med dyret og dets bilde. Deres eneste håp om evig liv er å forbli standhaftige. Selv om deres

liv står på spill, må de likevel holde fast ved sannheten. Den tredje engel avslutter sitt budskap med disse ord: Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og Jesu tro. Idet han gjentok disse ord, pekte han på den himmelske helligdom. Sinnene til alle som tar imot dette budskap, blir rettet mot Det aller helligste, hvor Jesus står foran arken og utfører sin siste forbønn for alle dem for hvem barmhjertigheten ennå drøyer, og for dem som i uvitenhet har overtrådt Guds lov. Denne soning blir gjort både for de rettferdige døde og for de rettferdige levende. Jesus gjør soning for dem som døde uten å ha mottatt lyset over Guds bud, og som syndet i uvitenhet.»

«Etter at Jesus åpnet døren til Det Aller Helligste, ble sabbatens lys sett, og Guds folk skulle prøves og finnes ekte, slik Gud fordums prøvde Israels barn, for å se om de ville holde hans lov. Jeg så den tredje engelen peke oppover og vise de skuffede veien til det Aller Helligste i den himmelske helligdom. Ved tro fulgte de Jesus inn i Det Aller Helligste. Igjen har de funnet Jesus, og glede og håp springer på ny fram. Jeg så dem se tilbake og granske fortiden, fra forkynnelsen av Jesu annet komme og videre gjennom deres vandring fram til tidens utløp i 1844. De ser sin skuffelse forklart, og glede og visshet besjeler dem igjen. Den tredje engelen har opplyst fortid, nåtid og fremtid, og de vet at Gud i sannhet har ledet dem ved sitt hemmelighetsfulle forsyn.»

«Det ble framstilt for meg at levningen fulgte Jesus inn i Det aller helligste og skuet arken og nådestolen, og ble grepet av deres herlighet. Jesus løftet lokket av arken, og se! steintavlene, med de ti bud skrevet på dem. De følger de levende gudsord nedover; men de viker tilbake med beven når de ser det fjerde bud levende blant de ti hellige forskrifter, mens et klarere lys skinner over det enn over de andre ni, og en glorie av herlighet omgir det helt og holdent. De finner intet der som opplyser dem om at sabbaten er avskaffet eller forandret til ukens første dag. Det lyder som da det ble talt av Guds munn i høytidelig og fryktinngytende majestet på fjellet, mens lynene flammert og tordenene rullet, og da det ble skrevet med hans egen hellige finger på steintavlene. Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning; men den sjuende dag er sabbat for Herren din Gud. De er forbløffet når de ser den omsorg som er vist de ti bud. De ser dem lagt tett ved Jehova, overskygget og vernet av hans hellighet. De ser at de har trådt på det fjerde bud i dekalogen og har holdt en dag overlevert av hedningene og papistene i stedet for den dag som Jehova helliget. De ydmyker seg for Gud og sørger over sine tidligere overtredelser.»

«Jeg så røkelsen i røkelseskaret ryke idet Jesus bar fram deres bekjennelser og bønner for sin Far. Og mens den steg opp, hvilte et klart lys over Jesus og over nådestolen; og de oppriktige, bedende, som var urolige fordi de hadde oppdaget at de var overtredere av Guds lov, ble velsignet, og deres ansikter lyste opp av håp og glede. De sluttet seg til den tredje engels verk, løftet sine røster og forkynte den høytidelige advarsel. Men det var først få som tok imot budskapet; likevel fortsatte de med kraft å forkynne advarselen. Så så jeg mange omfavne den tredje engels budskap og forene sine røster med dem som først hadde forkynt advarselen, og de opphøyet Gud og æret ham ved å holde hans helligede hviledag.»

«Mange som tok imot det tredje budskapet, hadde ikke en erfaring i de to foregående budskapene. Satan forstod dette, og hans onde øye var rettet mot dem for å styrte dem; men

den tredje engel pekte dem mot Det aller helligste, og de som hadde en erfaring i de tidligere budskapene, viste dem veien til den himmelske helligdom. Mange så den fullkomne sannhetens kjede i englenes budskap og tok den med glede imot. De omfavnet dem i deres rekkefølge og fulgte Jesus ved tro inn i den himmelske helligdom. Disse budskapene ble framstilt for meg som et anker til å holde menigheten fast. Og etter hvert som enkeltpersoner tar imot og forstår dem, blir de vernet mot Satans mange villfarelser.»

«Etter den store skuffelsen i 1844 var Satan og hans engler travelt opptatt med å legge snarer for å rukke ved menighetens tro. Han påvirket sinnene hos enkeltpersoner som hadde en personlig erfaring i disse ting. De hadde et skinn av ydmykhet. De forandret det første og det andre budskap og pekte frem mot fremtiden for deres oppfyllelse, mens andre pekte langt tilbake i fortiden og erklærte at de der var blitt oppfylt. Disse personene ledet de uerfarnes tanker bort og gjorde deres tro usikker. Noen gransket Bibelen for å forsøke å bygge opp en tro som var deres egen, uavhengig av menigheten. Satan frydet seg over alt dette; for han visste at dem som rev seg løs fra ankeret, kunne han påvirke med forskjellige villfarelser og drive omkring med lærdomsvinder. Mange som hadde gått i spissen i det første og det andre budskap, fornektet dem, og splittelse og adspredelse rådet i hele menigheten. Deretter så jeg Wm. Miller. Han så forvirret ut og var nedbøyd av sorg og nød for sitt folk. Han så den skare som i 1844 hadde vært forent og kjærlige, miste sin kjærlighet til hverandre og stå hverandre imot. Han så dem falle tilbake i en kald, frafallen tilstand. Sorg tærte på hans krefter. Jeg så ledende menn holde øye med Wm. Miller og frykte at han skulle ta imot den tredje engels budskap og Guds bud. Og når han ville bøye seg mot lyset fra himmelen, la disse menn planer for å trekke hans sinn bort. Jeg så at menneskelig innflytelse ble øvd for å holde hans sinn i mørke og bevare hans innflytelse blant dem. Til sist hevet Wm. Miller sin røst mot lyset fra himmelen. Han sviktet ved ikke å ta imot det budskap som fullt ut ville ha forklart hans skuffelse og kastet lys og herlighet over fortiden, som ville ha gjenopplivet hans utmattede krefter, oppklart hans håp og ledet ham til å herliggjøre Gud. Men han støttet seg til menneskelig visdom i stedet for guddommelig; og nedbrutt som han var av anstrengende arbeid i sin Mesters sak, og av alderdom, var han ikke like ansvarlig som dem som holdt ham borte fra sannheten. De er ansvarlige, og synden hviler på dem. Hvis Wm. Miller hadde kunnet se lyset i det tredje budskap, ville mange ting som syntes mørke og gåtefulle for ham, ha blitt forklart. Hans brødre gav uttrykk for så dyp kjærlighet og interesse for ham at han mente han ikke kunne rive seg løs fra dem. Hans hjerte bøyd seg mot sannheten; men så så han på sine brødre. De motsatte seg den. Kunne han rive seg løs fra dem som hadde stått side om side og skulder ved skulder med ham i forkynnelsen av Jesu komme? Han tenkte at de visst ikke ville føre ham vill.»

«Gud lot ham komme under Satans makt, og døden få herredømme over ham. Han skjulte ham i graven, borte fra dem som stadig drog ham bort fra Gud. Moses feilet idet han var i ferd med å gå inn i det lovede land. Slik så jeg også at Wm. Miller feilet da han snart skulle gå inn i det himmelske Kanaan, ved å la sin innflytelse gå imot sannheten. Andre førte ham til dette. Andre må stå til ansvar for det. Men engler våker over det dyrebare støv av denne Guds tjener, og han skal tre frem ved lyden av den siste basun.»

«Jeg så en skare som stod vel bevoktet og fast, og som ikke ville gi noen støtte til dem som ville rokke ved legemets grunnfestede tro. Gud så på dem med velbehag. Jeg fikk vist tre trinn — ett, to og tre — den første, den andre og den tredje engels budskap. Engelen sa: Ve den som skal flytte en blokk eller rikke en stift i disse budskapene. Den rette forståelsen av disse budskapene er av livsviktig betydning. Sjelers skjebne avhenger av den måten de blir mottatt på. Jeg ble igjen ført ned gjennom disse budskapene og så hvor dyrt Guds folk hadde kjøpt sin erfaring. Den var blitt vunnet gjennom mye lidelse og hard strid. Skritt for skritt hadde Gud ført dem frem, inntil han hadde satt dem på en fast, urokkelig plattform. Deretter så jeg enkeltpersoner idet de nærmet seg plattformen, og før de steg opp på den, gransket de grunnvollen. Noen steg straks opp på den med glede. Andre begynte å finne feil ved leggingen av plattformens grunnvoll. De ønsket at forbedringer skulle gjøres, og da ville plattformen bli mer fullkommen, og folket langt lykkeligere. Noen steg ned fra plattformen og undersøkte den, og fant deretter feil ved den og erklærte at den var lagt galt. Jeg så at nesten alle stod fast på plattformen og formante de andre som hadde steget av den, om å opphøre med sine klager, for Gud var mesterbyggeren, og de kjempet mot ham. De fortalte om Guds underfulle verk, som hadde ledet dem til den faste plattformen, og i samstemmighet løftet nesten alle sine øyne mot himmelen og priste Gud med høy røst. Dette virket på noen av dem som hadde klaget og forlatt plattformen, og igjen steg også de opp på den med ydmykt åsyn.»

«Jeg ble henvist tilbake til forkynnelsen av Kristi første komme. Johannes ble sendt i Elias' ånd og kraft for å berede veien for Jesu komme. De som forkastet Johannes' vitnesbyrd, hadde ingen nytte av Jesu undervisning. Deres motstand mot forkynnelsen om hans første komme stilte dem slik at de ikke lett kunne ta imot de sterkeste beviser for at han var Messias. Satan drev dem som forkastet Johannes' budskap, til å gå enda lenger, til å forkaste Jesus og korsfeste ham. Ved å gjøre dette stilte de seg slik at de ikke kunne motta velsignelsen på pinsedagen, som ville ha lært dem veien inn i den himmelske helligdom. At forhenget i templet revnet, viste at de jødiske ofrene og forskriftene ikke lenger ville bli mottatt. Det store Offer var blitt frembåret og var blitt antatt, og Den Hellige Ånd, som kom ned på pinsedagen, vendte disiplenes sinn bort fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gått inn med sitt eget blod og hadde utøst sin forsonings goder over sine disipler. Jødene ble etterlatt i fullstendig bedrag og totalt mørke. De mistet alt det lys de kunne ha hatt om frelsesplanen, og stolte fremdeles på sine unyttige ofre og gaver. Den himmelske helligdom hadde tatt den jordiskes plass, men de hadde ingen kunnskap om veien til den himmelske.»

Mange ser med gru på den fremgangsmåten jødene fulgte overfor Jesus idet de forkastet og korsfestet ham. Og når de leser historien om den skammelige mishandlingen han ble utsatt for, mener de at de elsker Kristus, og at de ikke ville ha fornektet ham slik Peter gjorde, eller korsfestet ham slik jødene gjorde. Men Gud, som har vært vitne til deres bekjente sympati for sin Sønn, har prøvd dem og satt på prøve den kjærlighet de bekjente til Jesus.

«Hele himmelen fulgte mottakelsen av budskapet med den dypeste interesse. Men mange som bekjenner å elske Jesus, og som feller tårer når de leser beretningen om korset, blir, i stedet for å ta imot budskapet med glede, opprørt av vrede og håner det gode budskap om Jesu komme, og erklærer det for å være villfarelse. De ville ikke ha samfunn med dem som elsket hans tilsynekomst, men hatet dem og stengte dem ute fra menighetene. De som forkastet det første

budskap, kunne ikke ha gagn av det andre, og hadde heller ikke gagn av midnattsropet, som skulle forberede dem til ved tro å gå inn med Jesus i det Aller Helligste i den himmelske helligdom. Og ved å forkaste de to foregående budskap kan de ikke se noe lys i den tredje engels budskap, som viser veien inn i det Aller Helligste. Jeg så at de navnkristne menigheter, slik jødene korsfestet Jesus, hadde korsfestet disse budskapene, og derfor har de ingen kunnskap om den bevegelse som fant sted i himmelen, eller om veien inn i det Aller Helligste, og de kan ikke ha gagn av Jesu mellomgjerning der. Likesom jødene, som bar fram sine unyttige ofre, bærer de fram sine unyttige bønner til det rom som Jesus har forlatt, og Satan, som gleder seg over bedrageriet blant dem som bekjenner å følge Kristus, binder dem fast i sin snare, påtar seg et religiøst skinn, og leder sinnet hos disse bekjennende kristne til seg selv, og virker med sin makt, sine tegn og løgnens undergjerninger. Noen bedrar han på én måte og noen på en annen. Han har forskjellige villfarelser beredt for å påvirke forskjellige sinn. Noen ser med avsky på én villfarelse, mens de villig tar imot en annen. Satan bedrar noen ved spiritismen. Han kommer også som en lysets engel og sprer sin innflytelse over landet. Jeg så falske reformasjoner overalt. Menighetene var oppglødd og mente at Gud på underfullt vis virket for dem, mens det var en annen ånd. Den vil dø bort og etterlate verden og menigheten i en verre tilstand enn før.»

«Jeg så at Gud hadde oppriktige barn blant de navnkristne adventistene og de falne kirker, og både forkynnere og folk skal ennå bli kalt ut fra disse kirkene før plagene blir utøst, og de vil med glede omfavne sannheten. Satan vet dette, og før den tredje engels høye rop fremkaller han en opphisselse i disse religiøse samfunn, så de som har forkastet sannheten, kan tro at Gud er med dem. Han håper å bedra de oppriktige og få dem til å tro at Gud fremdeles virker for kirkene. Men lyset skal skinne, og hver eneste av de oppriktige skal forlate de falne kirker og ta sitt standpunkt sammen med resten.» Spiritual Gifts, bind 1, 151–172.

Dette avsnittet rommer så mange viktige sannheter, men jeg bruker avsnittet til å isolere noen kjennetegn ved budskapene i millerittisk historie, for å forstå hvordan disse er et forbilde på vår historie. Alle de tre englene i Åpenbaringen fjorten har et budskap i sine hender. Den andre og den tredje engel blir fremstilt som å ha et «pergament» med seg idet de stiger ned med sitt budskap. Hver engel representerer et budskap, og ankomsten av hvert budskap forårsaker en virkning.

Vi vil fortsette dette emnet i den neste artikkelen.